

Мило Краљ

ЦРВА СВОГА ЦРВИЋ

Гледају се човјек и храст:
Човјек ћути
а храст говори:

Могу гранама да ти преломим шљеме,
жилама претке избацим из гроба,
у мом хладу могу да ти змије
поморе дјецу,
могу,
могу. . .

Шта да ради човјек у сјенци огромног храста?

Он нема руке велике као гране,
он нема глас дубок као гром
и нема замаха да је вјетру сличан.
Али он има више од тога:
има свог малог, скривеног црва —
тешко томе у кога се усели!

И гле:
тек пролеће је
а храст оборен лежи!

Гледа га човјек поносан на свог црва,
поносан је,
поносан толико
да и сам постаје црва свога црвић.
И као сваки црвић
бескрајну зачиње игру.

У тој игри правила нема
само једно — увијек исто:
што више к а к о, то мање т а к о!

. . . Бјежи човјек од свога црва.
на путу пред њим — храст се усправља!

Уморан и смркнут
у дом улази,
за њим и његов
црв неуморни.

СТРАШИЛО

Шаптала си: љубави, тише, не буди наше страшило,
невидљиво зубато чудовиште!
Између нашег собичка и наше сан-ливаде
оно још спава. Љубави, не буди га!

Успавано је нашом лијепој игром,
нашим малим невиним лукавством.
У ритму дисања нашег
што ни прозор прећи не смије, оно спава.
Варакамо га звечећом ниском звијезда,
њезношћу и вјером подмићујемо?

Смиривао сам те: спавај! Какво страшило, каква неман!
Мој му презир — ланац око врата,
наша му љубав — невид пред очима,
о своју мржњу објесиће главу.

Варакајући се
зар не примјетих
када се прену, зубима кад зашкргута?

И кад нам у трену једном раскубе све до снова:
наш стан, улицу потом, и град наш на крају,
постељу незастрту и плод заметнут;
све што смо склањали у небо за Дан овај, кад дође —
шапама поганим скиде.

Гледам га: с лепљивим сунцем низ жвале
и с провалијом о репу
вуче се свијетом — ругоба над ругобама!
Храњено нашим страхом — сад само себи страх је.
Осветнички
улицом вичем:
под угашеним шљеменом љубави
цркни, злоћо!